

Олег Семенович Ладыженский

Обітниця

Олег Семенович Ладыженский
Обітниця

Авторский текст

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=171910

Содержание

З трагедії «Зоря» Томаса Бінорі, барда-вигнанця	4
I.	4
II.	6
Прохання	7
Балада обміну	8
Хайямки	10
Новоруський рубайят «Пацан Хайям»	11
Епітафія на могилі хвилософа	12
Нічні цикади	13
Кінець ознакомительного фрагмента.	17

Олег Ладиженський Обітниця

*(вірші різних років у
авторському перекладі
українською мовою)*

З трагедії «Зоря» Томаса
Бінорі, барда-вигнанця

I.

Що станеться з іменем, маючим тінь,
І з тіню, в якій з'явилося ім'я?
Можливо, народиться нова сім'я,
Де будуть стосунки чудні та прості,
І доля своє розпочне маяття
У цих безтілесних живих поняттях...

І тінь за хазяїном містом біжить,
По імені кличе: «Агов! Стережись!»

Не треба!...» Але це ім'я без буття
Мені незнайоме.

II.

Я жив в тіні імен. В тіні великих
Імен, немов шляхетних прапорів.
Їх смак душа приймала, наче ліки,
Їх блиск в очах грозою майорів,
І супились зі стін суворі лики,
За хист мене лишаючи дарів.

Я вивчив імена тіней пізніше.
Ось тінь змії. Тінь ворога. Ось тінь
Кота, що переслідує тінь миші,
Ось тінь-тополя з тіню від листів.
А це пройшов тінь-день. В вечірній тиші
Чекає він тінь-ночь на самоті.

Предбачая дикий рух племен,
Вал землетрусів і загибель мира,
Не те співаю, що бажає ліра,
А імена тіней та тінь імен.

Прохання

Поклади мене, як печатку в руку,
Поклади мене, як тавро на серце,
Поклади мене, як сухар в дорогу,
Як грозу на діл, як роки на старця.

Поклади мене, бо я вже не встану,
Я навіки тут, я десь був та вийшов,
Над горою хмари від щастя стогнуть,
Під горой тополі трімтять: «Ми – ваші!»

Не довічно хмарам в грозі кричати,
Не довік тополі стояти списом,
Якщо кличу я, а мене не чути —
Поклади мене безпорадної пісней...

Балада обміну

Трьох відважних і відданих друзів я мав,
Трійцю друзів – танцюй, карасі!
Їх у долі на трьох ворогів я зміняв,
Бо три ворога кращі за всіх!

Трьох чудових красунь-наречених я мав,
Троє дівчин, і кожна з кільцем!
Їх у долі на трійцю жінок я зміняв,
А жінок – на розбите яйце.

Народив я багато дітей-діточок,
Цілий табір малих – ліч-не-ліч!
Діточок я у долі зміняв на гачок,
А гачок – це коштовная річ!

Знався з цілою юрбой я турбот і скорбот —
Ну навіщо мені це лайно?!
Я у долі зміняв їх мерзотний народ
На шинок, і жінок, і вино!

В домовині я спокою теж не знайду,
Хоч побачу тут смерть без прикрас —
Буде обмін на щастячко чи на біду,
Я і мертвий зміняю цю долю на ту,

Дам грошей, і зміню ще раз!

Хайямки

Нас, кісток-черепів, в домовинах чортъма,
Нам не треба жалю, нас укрила пiтьма, —
Тi, хто жив, хай вiдвiдають нас на погостi,
Або смерть вас вiдвiдає нiччю сама...

Приймая вогонь, згоднi ми на пiтьму,
Забувши, навчилися ми усьому —
Збiднiли? Збагатшали? Геть сплюндрували
Життя? I питаємо небо: «Чому?!»

Новоруський рубайят «Пацан Хайям»

– Пацани, я стирчу! Ми фільтруєм базар,
Нас не ловлять менти і не косить шиза,
Але зверхній бугор – кілер та відморозок!
Я отримав маляву – у нього крейза!

– По панятіям треба нам жити, братан,
Я – тобі, ти – мені, та й ми квити, братан!
Якщо доля обох розведе на мизинцях,
То ми долю зумієм згубити, братан!

І до тебе, пацан, знали ми пацанов,
Будем знати і після! Таке ось кино —
Кожен з нас відповідь за свою розпальцовку,
І відвалить з юрбою друзяк-паханов...

Я відкинувся з зони – й одразу в кабак.
Є у мене резони прийти у кабак —
Я не в змозі напитись у бібліотеці!
Ось проп'ю я кальсони й залишу кабак...

Епітафія на могилі хвилософа

Де я лежу, там міг лежати ти,
Від кладовища людям не втекти,
Тоді навіщо нам тягнути вік? —
Лягай негайно, як я ліг торік.

Нічні цикади

Вони бились день,
Вони бились ніч —
Полягли усі,
Та не в тому річ...

Стережись, рибонько,
Не ходи, де глибонько,
Бо не спить рибалка,
Тебе любить палко...

Не гомін за стінами,
Не тіні за спинами —
То вдача біжить поза тинами...

Всяк у клуні чаклунить,
Чари мажить та смажить,
А як дійде до справи —
Шурх у кущі та трави...

Ворожили ворожбити:
«Будеш, хлопець, з рожей битой!» —
Лихоманка моя вдача,
Чим же я тобі віддячу?

Ось би взяти людинку
Та за кожну частинку,
І спитати у неї: «Як діла?»»

Минулу тінь у згадці схороню —
Пришити хочу к завтрашньому дню...

Життя у мага – свято днів:
То він в лайні, то на війні,
Чого і вам бажаєм...

У ворожім стані
Я у битві тану —
Ляжу край дороги
І ніяк не встану!

Я спитав чаклуна:
Що ж у людства здавна
На здоровий на глузд
Завелика ціна?

Гей, волоцюго, бий з плеча,
Марнуй слова! —
Але все ближче хижий час,
І – прощай...

Степ та степ в ночі,
Битий шлях лежить,
Там у далечінь

Кітоврас біжить...

Ой, із серця ран
Я зроблю гаран
І як жахну в небесний паркан...

Хоч цар, хоч хлоп,
Ми кажем: «Гоп!»,
Але стрибає інший, щоб
Ми вірили йому...

Кричали півні усю ніч,
Щоб схід гарячим став, як піч,
Й світанок віпик нам...

Звелів геєні потний маг:
«Віддай-но демона, пільма!»
Та демонів чортма...

Кажі, що хочеш, любий мій,
Хоч сам цих слів не розумій –
Народ тобі повірить...

У натовпі – усі самотні.
Жетон метро – ключ до прояснення.
Я їду вниз.

Цапи!
З рогами!

Покину світ.

Тишком повзи, п'яницю,

По сходинкам, темним від бруду,

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.